

Det Anarkistiska Biblioteket

Förföljelsen mot Rysslands anarkister och syndikalister

John Andersson

John Andersson
Förföljelsen mot Rysslands anarkister och syndikalister
1921

Tidningen Brand #36 1921

www.anarkistiskabiblioteket.se

1921

Ett av de ombud som det svenska kommunistiska partiet i sommar sände till 3.dje Internationalens kongress i Moskwa, Göran Palm, säger i Folkets Daglad Politiken på tal om friheten i Ryssland:

»Man har i borgerlig och högersocialistisk press sökt göra gällande att tanke- och yttranderätten i Sovjetriket skulle vara fullständigt förkvävd. Ingen-ting förefaller mig oriktigare» påpekar han. »Det kan vara sant att man inte tillåter kontrarevolutionärer av skilda slag att stämpla mot arbetarestatens säkerhet. Det kan vara sant att man bestraffar hänsynslöst och strängt organiserade ligor som genom sabotage, attentat o. s. v. eftersträva en sprängning av den kommunistiska ordningen. Ingen förhindras dock att sjunga ut sin mening och därvid njuta alla, både kommunister och icke kommunister samma rätt».

Så långt denne svenske kommunist, men jag vill med några fakta bevisa att hans uttalande inte är med sanningen överensstämmande.

Jag inser fullt och helt nödvändigheten uttala att arbetareklassen under ett revolutionsgenombrott hänsynslöst slår ned det kapitalistiska motståndet och dikterar den sin vilja. Däri även inbegripet ett hindrande av dess möjligheter att genom press och propaganda beljuda och förråda revolutionen. Men detta ingripande får inte ske mot andra revolutionära arbetaregrupper endast därför att de har en något avvikande mening med den politiska grupp som för tillfället är den starkaste i revolutionslandet. Nej oavsett vilken politisk eller socialistisk grupp arbetarna tillhöra måste de gemensamt uppträda som klass för att tvinga kapitalistklassen på knä och inte inbördes slåss mot varandra. Men för att få fram det, måste arbetarna söka göra revolutionen till en hela klassens revolution och inte till en partirevolution.

Man har mycket förut skrivit om förföljelserna mot de ryska anarkisterna och syndikalisterna. Kommunisterna har delvis erkänt att de fängslat och på annat sätt straffat en hel del av dessa men att detta endast varit banditer som under anarkistisk och syndikalistisk täckmantel bedrivit sina skurkstreck mot arbetarrevolutionen. I en del fall har detta påstående även haft fog för sig men vad som senare bevisats har även de syndikalister och anarkister förföljts som ingenting annat gjort än att agitera för sina idéer i Ryssland.

Det var naturligt att vi syndikalister, när vi kommo till Ryssland genast satte oss i förbindelse med våra anarkistiska och syndikalistiska kamrater därstädes. Vi ville höra närmare om deras rörelse och om den påstådda förföljelsen mot dem hade sin riktighet. Vi träffade flera av de mest drivande krafterna inom den syndikalistiska och anarkistiska rörelsen och de voro genast villiga att lämna oss alla de uppgifter vi önskade.

Dessa upplysningar bekräftade fullständigt uppgifterna om förföljelsen mot dem från sovjetmyndigheternas sida. De äro överallt förbjudna att agitera för sina idéer och att söka omsätta dem i praktiken. De får inte giva ut en enda tidning, inte en enda broschyr. Allt detta är förbjudet av myndigheterna. Kamrater som Emma Goldman, vilken gång på gång försmäktat i de amerikanska fängelserna för sin agitation mot kapitalismen och för slavernas uppror, är nu i Ryssland hindrad i sin agitation. Hennes agitatoriska kraft är lamslagen. Hon får icke driva propaganda i revolutionslandet. Vilket ödets ironi. En annan kamrat, Alexander Berkman, vilken suttit i amerikanska fängelser i inte mindre än 14 långa år, för sin kamp för friheten samt tillsammans med Emma Goldman av de amerikanska myndigheterna deporterades till Ryssland, är även hindrad vad det gäller agitation. Även han är tvingad till tysthet. Och så är det med en hel del andra kamrater som gjort sig gott kända inom den internationella syndikalistiska o. anarkistiska rörelsen.

Många av kamraterna försmäktat i de ryska fängelsehålen. Kamraterna i Moskwa hade en lista på inte mindre än 62 kamrater som sutto fängslade i Moskwa, Petrograd och två andra städer som jag inte kommer ihåg namnet på. Dessutom omtalade de att överallt på andra platser sutto 100-tals kamrater inspärrade i fängelserna. Vi frågade dem då varför dessa satt där. Har de begått attentat var vår fråga. Nej, fingo vi genast till svar, ty om de hade kastat bomber så hade de ej suttit i fängelse, utan då hade de helt enkelt utan många om och men blivit skjutna. De förnekade även att den medvetna anarkistiska och syndikalistiska rörelsen hade något att göra med den så kallade Machno-rörelsen i Ukraina. Ja de påstodo till och med att cirka 75 proc. av dem voro motståndare mot denna rörelse. Likväl har man tagit Machno som intäckt för förföljelsen mot anarkisterna och syndikalisterna. Och det med orätt.

I samband med den Röda Fackförenings-Internationals kongress i Moskwa, inträffade en händelse som är så belysande för situationen just nu. Saken var nämligen den att de fängslade syndikalisterna och anarkisterna i Moskwa hade förklarat hungerstrejk för att på så sätt framtvinga sin frigivning. De gjorde denna hungersträjk under kongressen säkerligen därför att rikta dess uppmärksamhet på fallet.

De höllo på med hungersträjken en 8 dagars tid, men avslutade densamma, då de franska ombuden gjorde ett ingripande till dess förmån. Den franska delegationen på fackföreningskongressen tillsatte nämligen en undersökningskommitté vilken fick i uppdrag att undersöka fallet. De gjorde även detta grundligt och fann att de häktade intet annat gjort än bedrivit agitation för sina idéer. De tänkte inte att göra saken till en kongressfråga, utan den franska

delegationen öppnade direkta underhandlingar med den ryska regeringen angående de häktades lössläppande. Vederbörande var inte vidare villiga att gå med på detta med mindre än att de häktade omedelbart lämnade landet och förband sig att ej i utlandet bedriva någon agitation mot sovjet-regeringen. Denna lösning tillfredsställde inte fransmännen utan de fortsatte underhandlingarna för att få ett bättre resultat.

Så låg frågan när kongressen var redo för avslutning. Ordföranden, Losovsky förklarade att dagordningen var genomgången och att kongressen var redo för avslutning. Men innan detta skett så hade Bukarin begärt att få säga några ord. Han är ju en av de mest drivande krafterna inom den kommunistiska rörelsen i Ryssland.

Han fick då ordet och under en halv timmes anförande sökte han att försvara den ryska regeringens handlingssätt mot våra kamrater. Han betecknade dem som banditer o. skurkar som man måste ingripa emot samt förklarade att de ej kunde jämföras med anarkister och syndikalister i den övriga världen. För övrigt framdrog han en del brott som han sade att anarkister o. syndikalister begått som dock en del kamrater inför oss senare på det kraftigaste ville dementera. På kongressen fingo de ej rättighet därtill.

Nu skulle alltså kongressen avslutas, men därom blev intet. Den franska delegationen fordrade att en av dem skulle få ordet i frågan och därtill utgås kamrat Sirolle från Paris. Sirolle stegade upp på talarstolen men ordföranden vägrade honom ordet. Han ville inte tillåta detta då kongressen nu skulle avslutas. Men fransmännen gav sig inte utan fordrade högljutt att Sirolle skulle få ordet. Naturligtvis instämde vi andra länders syndikalister. Men ordföranden motsatte sig detta fortfarande. Då uppstod ett väldigt tumult. Jag trodde ett slag att det skulle bli slagsmål. Särskilt blevo de sydländska elementen eld och lågor. Man skrek och ropade om varannat och det såg ut att kongressen skulle avslutas under ett fullständigt virrvarr.

Då ingrep de spanska syndikalisterna på ett kraftigt sätt. De hade förut förklarat på kongressen att dess organisation som räknade cirka 900 tusen medlemmar visserligen inte kunde skriva under på de riktlinjer som kongressen uppdragit för den Röda Fackförenings-Internationalen men att de ändå kommer att ansluta sig till densamma då de inte vilja skilja sig från de ryska arbetarna. Nu rusade en av spanjorerna fram, kamrat Orlandis och han utropade över salen med sin gälla stämma att om inte Sirolle får ordet så kommer allt det arbete som kongressen gjort att spolieras. Det tog skruv och man beslöt att rösta om saken. Omröstningens resultat blev att Sirolle skulle få ordet.

Jag glömmer nog aldrig detta ögonblick då Sirolle med ett segerrikt leende gick upp på talarstolen och med sin kraftiga och vackra stämma höll ett glänsande anförande för de häktade samt för anarkismen. Sirolle som förut av kommunisterna här i Skandinavien blivit betecknad som kommunist stod här och förde anarkismens talan.

Han började att förklara att han här i Ryssland inte hade väntat att få höra den argumentering som Bukarin hade kommit med. Även i Frankrike ha de maktägande gång på gång förklarat att de franska anarkisterna inte vore lika dem i andra länder utan värre och så hade man även sagt i andra länder från kapitalismens sida. Nu hörde han till sin förvåning samma argumentering i Ryssland.

Han redogjorde delvis för de anarkistiska principerna varefter han behandlade fallet för dagen, nämligen frågan om de häktade kamraterna. Han påpekade att den utsedda kommittén undersökt fallet noggrant och funnit att dessa kamrater inte voro några banditer och revolutionens motståndare utan hängivna revolutionära kamrater som endast kämpat för sina idéer därför att de anser att det nuvarande centralistiska systemet inte för till friheten, utan istället gör människorna till viljelösa nummer i samhället och fullständigt dödar den skapande kraften hos människomassorna. Han slutade sitt glänsande anförande med fordran att de fängslade kamraternas liv skulle lämnas i den franska delegationens händer.

Därefter var kongressen slut och uppe på estraden kommo Sirolle och Bukarin i en häftig personlig despyt.

Den franska delegationen fortsatte med sina underhandlingar med regeringen efter kongressen och höllo på därmed när vi reste från Moskwa. Till vilket resultat vet jag inte, men jag hörde sista dagen att Trotsky i egen hög person hade haft ett sammanträde med den franska delegationen där även en del italienare och spaniorer varit närvarande.

Det vore lyckligt om det kommunistiska Ryssland nedlade sin förföljelse mot de ryska anarkisterna och syndikalisterna. Dessa kamrater äro inte några kontrarevolutionärer. De har kämpat med energi i de röda arméerna mot de kontrarevolutionära banditerna som sökt att krossa revolutionen och de förklarade att de voro villiga att offra livet i fortsatt kamp mot reaktionen som så många av dess kamrater förut gjort. Varför skall då dessa kamrater nedtystas, varför skall de inte få ge ut tidningar och fritt få föra sin agitation? Revolutionen skulle fortare och segerrikare tränga fram och erövra de stora massorna om denna inbördes kamp mellan arbetarna själva avskaffades.

Som revolutionärer måste vi protestera mot varje förföljelse mot kamrater.